

V. КРИМІНАЛЬНЕ ПРАВО ТА ПРОЦЕС. КРИМІНОЛОГІЯ. ПРОКУРАТУРА

УДК 343.9

© 2011 р. Пунь С.Т., Скулиш В.Є.

Національна академія Служби безпеки України, Київ

ВПРОВАДЖЕННЯ НАЛЕЖНОГО ВРЯДУВАННЯ ЯК НЕОБХІДНА ПЕРЕДУМОВА ЕФЕКТИВНОГО ЗАПОБІГАННЯ КОРУПЦІЇ В СЕКТОРІ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Розкривається зміст поняття належного врядування, визначається його роль у запобіганні корупції в секторі безпеки та перспективи впровадження в Україні.

Ключові слова: належне врядування, сектор безпеки, запобігання корупції в секторі безпеки.

Постановка проблеми. Корупція на сьогодні є найгострішою загрозою національній безпеці України, що зачіпає усі сфери життя держави та суспільства. Не буде перебільшенням зазначити, що усі інші загрози суспільній та державній безпеці тим чи іншим чином пов'язані із корупцією, і, у більшості випадків, є нею обумовленими.

Корупція перетворилася в Україні на спосіб існування бюрократичного апарату і є причиною масштабної тінізації економіки. Вона несе загрозу безпеці нашої країни [1].

Системний характер корупції в Україні вимагає вжиття системних заходів комплексного характеру [2]. При цьому, системність корупції в Україні полягає в тому, що на сучасному етапі у нашій державі склалися стійкі взаємовідносини між корумпованими представниками органів державної влади та суспільством, сутністю яких є отримання ними неправомірної вигоди шляхом використання наданих їм службових повноважень.

Забезпечення національної безпеки, що розуміється як стан захищеності суспільних цінностей та інтересів особи, суспільства і держави – провідна функція держави. Основне навантаження у справі забезпечення національної безпеки припадає саме на сектор безпеки. Отже, проблеми функціонування цього сектору та напрями його реформування мають складати особливий інтерес не тільки для держави, а й для суспільства загалом [3].

Із врахуванням викладеного можемо констатувати, що поширення корупції в секторі безпеки створює значну загрозу національній безпеці України. Корумпований сектор безпеки в контексті негативного впливу може генерувати такі основні проблеми: 1) він “відлякує” інвестиції (внутрішньодержавні та іноземні) через нестабільність економічного розвитку; 2) він створює можливості для розвитку та поширення ті-

ньової економіки [4, с. 14]; 3) він створює передумови для подальшого поширення корупції, оскільки установи сектору (особливо правоохоронні) несуть пряму відповідальність за боротьбу із цим суспільно-небезпечним явищем в інших урядових, неурядових і комерційних установах.

При цьому, сектор безпеки є особливо корупційно вразливим через дві основні причини: 1) відсутність “абсолютної” прозорості в діяльності розвідувальних, правоохоронних органів та органів державної безпеки як результат закритого характеру (таємний характер розвідувальної, контррозвідувальної, оперативно-розшукової діяльності); 2) широкі та значні повноваження, якими наділені установи сектору для належного захисту та гарантування національної безпеки.

Вираженням політичної волі протидіяти корупції є формування системи державного управління, що запобігала б такому негативному явищу. Між такою системою та антикорупційною політикою є подвійний зв'язок – з одного боку, саме її функціонування є своєрідним запобіжником від поширення корупції, з іншого – її впровадження та існування є можливим лише за наявності чіткої, виваженої та всеохоплюючої антикорупційної політики. Зазначена система має бути спрямована на усунення корупційних ризиків, зменшення можливостей для використання влади з метою незаконного збагачення, заохочення чиновників до чесного ставлення до виконання покладених на них обов'язків, а також зменшення потреби для громадян будувати свої стосунки із державою на ґрунті корупційних відносин.

Слід зазначити, що важливість реформування в нашій країні системи державного управління та адміністративних процедур як ключова складова реалізації антикорупційної стратегії визнана на рівні вищого державного керівництва.

У цьому контексті доцільно розглянути принцип “належного врядування” (good

governance), який на сьогодні є загальною моделлю побудови системи державного управління, а також дослідити можливість його впровадження у секторі безпеки з метою ефективного запобігання корупції.

Мета статті полягає у визначенні ролі та перспектив впровадження належного врядування як необхідної передумови ефективного запобігання корупції у секторі безпеки України. Для досягнення цієї мети у процесі підготовки статті авторами ставилися такі **завдання**: 1) визначити поняття та склад сектору безпеки; 2) з'ясувати зміст належного врядування; 3) визначити перспективи впровадження належного врядування та його значення для ефективного запобігання корупції в секторі безпеки України.

Стан наукової розробки проблеми. Проблему належного врядування, запобігання корупції у секторі безпеки, шляхи його реформування у своїх працях досліджували такі вітчизняні та зарубіжні науковці, як І. Вещицький, В. Горбулін, М. Капаріні, В. Литвиненко, Г. Новицький, Ф. Саганюк, Є. Скулиш, О. Ярмиш, В. Яценко, П. Абрахам, Х. Борн, А. Двалі, Ф. Джобард, Д. Кауфман, С. Ланн, І. Лей, О. Маренін, Ф. Флурі та ін. У той же час, проблема впровадження належного врядування як передумова ефективного запобігання корупції в секторі безпеки України не знайшла належного науково-теоретичного обґрунтування та потребує подальшого дослідження.

Виклад основного матеріалу. До вирішення питання щодо того, які установи входять у сектор безпеки, існують різні підходи. У вузькому значенні до означеного сектору включають органи, які напряду здійснюють діяльність по забезпеченню безпеки (наприклад, збройні сили, поліція тощо). У широкому ж значенні до останнього відносять інституції, які яким-небудь чином (напряду чи опосередковано) пов'язані із цим сектором.

На думку зарубіжних вчених, сектор безпеки включає державні установи, які наділені формальними повноваженнями забезпечувати безпеку держави та її громадян від актів насильства чи примусу, а також виборні та/або призначені громадські організації, відповідальні за контроль та нагляд за цими інституціями [5, р. 3]. Згідно із поширеною точкою зору, яка підтримується міжнародними організаціями, сектор безпеки включає спеціальні служби, поліцію, збройні сили, прикордонні війська тощо [6]. Так, Комітет з підтримки розвитку (ДАС) Міжнародної організації з соціально-економічного розвитку (OECD) визначає чотири види інституцій, які складають

сектор безпеки: 1) органи кримінальної юстиції (поліція, судові органи); 2) органи з управління та контролю (органи виконавчої та законодавчої гілки влади, місцевого самоврядування); 3) військові та розвідувальні служби (збройні сили, прикордонні війська, інші військові формування); 4) митні органи та інші воєнізовані формування.

ДАС припускає також існування такого поняття, як спільнота сектору безпеки, що є терміном ширшим, аніж сектор безпеки, і, окрім зазначених вище чотирьох категорій, включає також і “нестатутні” формування (армії визволення, загони повстанців, традиційні народні ополчення, приватні охоронні структури тощо) та громадянське суспільство (профорганізації, аналітичні центри, медіа та ін.). На переконання фахівців Комітету, означені шість категорій у сукупності утворюють спільноту сектору безпеки та юстиції [7, р. 8]. На переконання вітчизняних вчених, категорія “сектор безпеки” охоплює сукупність всіх державних (державний сектор) і недержавних (недержавний сектор) суб'єктів (органів, установ, організацій), що займаються захистом від загроз в усьому їх спектрі, на всіх етапах ескалації та за всіма складовими технологічного циклу захисту (виявлення, запобігання, протидія, всебічне забезпечення, управління та контроль). До державного сектору безпеки належать “профільні” органи, організації, установи – компетенція яких поширюється на певну частину технологічного циклу захисту від загроз або певні види загроз (Міністерство оборони, Міністерство внутрішніх справ, Міністерство надзвичайних ситуацій, Державна прикордонна служба, Служба безпеки, Міністерство охорони здоров'я України тощо), а також підрозділи органів, організацій, установ “загальної компетенції”, для яких захист від загроз не є головною функцією (Міністерство економіки, Міністерство фінансів, Міністерство промислової політики тощо), але які, проте, можуть мати у своєму складі відповідні спеціалізовані структурні підрозділи [8, с. 108].

Окрім того, у державній складовій сектору безпеки України виділяють ланку стратегічного управління і виконавчу ланку. Ланку стратегічного управління становлять Верховна Рада, Президент, Рада національної безпеки і оборони України, Кабінет Міністрів України, а виконавча ланка включає службу внутрішньої безпеки – Службу безпеки України; розвідувальні органи – Службу зовнішньої розвідки України; Головне управління розвідки Міністерства оборони України; Управління розвідки Державної прикордонної служби України; поліцію – міліцейські під-

розділи Міністерства внутрішніх справ України; жандармерію – Внутрішні війська МВС України та Управління державної охорони України, прикордонний контроль – Державну прикордонну службу України; сили оборони – Збройні сили України тощо [3]. Подібно до державного сектору, недержавний сектор складається із суб'єктів “профільних” і “загальної компетенції”. Сучасний етап світового розвитку та сучасна концепція безпеки пов'язані із зростанням ролі саме недержавного сектору – з точки зору як носіїв загроз (терористичні та злочинні угруповання, нелегальні посередники в торгівлі зброєю тощо), так і сил, що їм протистоять (міжнародні організації з питань безпеки, неурядові аналітичні центри, приватні служби безпеки) [8, с. 108].

Отже, у вузькому значенні *сектор безпеки* – це сукупність державних органів (розвідувальних, контррозвідувальних, правоохоронних) та військових формувань, до компетенції яких віднесено безпосередній захист держави, суспільства, а також громадян від реальних та потенційних внутрішніх і зовнішніх загроз та викликів. У широкому значенні сектор безпеки включає сукупність органів державної влади та управління, до функцій яких віднесено забезпечення безпеки держави, суспільства, громадян від реальних та потенційних внутрішніх і зовнішніх загроз, а також громадянське суспільство, що здійснює нагляд та контроль за їх діяльністю.

На думку деяких вчених, одним із заходів щодо реформування сектору безпеки є впровадження належного врядування, що передбачає: 1) впровадження парламентського/демократичного контролю; 2) розвиток цивільно-військових відносин; 3) подолання корупції в секторі безпеки [4, р. 8]. При цьому, подолання корупції в секторі безпеки, розглядається як один із аспектів належного врядування. Водночас, на наше переконання, враховуючи сучасний рівень поширення корупції в Україні, її значну суспільну небезпечність, інституційність та системний характер, саме впровадження належного врядування слід розглядати як один з основних заходів, спрямованих на запобігання корупції та зменшення корупційних ризиків секторі безпеки, а не навпаки.

Термін “врядування” чи “урядування” використовується для визначення функції високоорганізованих систем, що забезпечує їх структурну цілісність та режим діяльності, необхідний для досягнення мети їх існування. Врядування стосується місії організації, збереження її цінностей, а також забезпечення базових демократичних цінностей у роботі. Врядування не є синоні-

мом терміну “управління”, що стосується процесу прийняття та впровадження рішень відповідними органами.

Концепція належного врядування бере свій початок у європейській правовій доктрині і базується на двох основоположних принципах – демократії та верховенстві права. “Врядування” – це реалізація повноважень або влади – політичної, економічної, адміністративної тощо – із управління ресурсами та відносинами всередині країни. Воно включає механізми, процеси та інституції, за допомогою яких громадяни та об'єднання громадян задовольняють власні інтереси, реалізують свої права, виконують обов'язки та узгоджують суперечності [9].

За визначенням Міжнародної організації боротьби з корупцією “Transparency International”, врядування – це поняття, що виходить із традиційного уявлення про управління у контексті зосередження на відносинах між керівниками, публічними інституціями та громадянами, включаючи процеси, за допомогою яких вони приймають рішення та впроваджують їх в життя. У свою чергу, належним є врядування, якому характерний загальний характер, підзвітність, прозорість, ефективність, швидкість реагування (можливість підпадати під вплив), інклюзивність (відсутність будь-якого роду дискримінацій), повага та дотримання принципу верховенства права і вжиття заходів, спрямованих на мінімізацію можливостей для корупції [10, р. 22].

“Належне врядування” означає таке ефективне управління ресурсами та відносинами всередині країни, за якого воно є відкритим, прозорим підзвітним, безпристрасним і реагуючим на потреби населення.

Ключовими елементами належного урядування є:

1. Політичні принципи: належне урядування ґрунтується на запровадженні представницької та підзвітної форми управління; належне урядування потребує існування сильного та плюрастичного громадянського суспільства, в якому діє свобода слова та право на об'єднання; належне урядування потребує функціонування ефективних інституцій; належне урядування потребує пріоритету принципу верховенства права, який забезпечується шляхом запровадження незалежної та ефективної правової системи; належне урядування потребує високого рівня прозорості та підзвітності публічних та корпоративних процесів. При цьому, співпричетність – необхідна передумова ефективності публічних послуг.

2. Економічні принципи: належне урядування потребує пропагування широкого економічного зростання, динамічності приватного сектору та соціальної політики, що призводить до зменшення бідності. Економічне зростання найкраще досягається за умови ефективності, відкритості і “ринковості” економіки; “інвестування” в людей повинно бути пріоритетом, який досягається через відповідні процедури та інституції, діяльність яких спрямована на полегшення та удосконалення доступу до якісної освіти, охорони здоров’я, а також інших послуг, що посилюють людський ресурс країни; існування ефективних інституцій та належного корпоративного управління є передумовою розвитку конкурентноспроможного приватного сектору. Зокрема, для функціонування ринку необхідні соціальні норми, які забезпечують гарантії права власності та договірних зобов’язань; виважене управління національною економікою є життєво необхідним для максимізації економічних та соціальних досягнень [9].

Відповідно до документів Європейського Союзу, режим належного врядування ґрунтується на наступних п’яти принципах: відкритість, співпричетність, підзвітність, ефективність та послідовність.

Відкритість означає наявність прямого та зворотного зв’язку із громадськістю, прозорість функціонування. Співпричетність означає широку участь громадськості в процесі управління. Принцип підзвітності вимагає забезпечення відповідальності органів державної влади перед суспільством. Ефективність означає вчасність та результативність дій, а послідовність – наявність зв’язку між діями, їх узгодженість.

Важливим елементом концепції належного урядування є принцип належного управління (good administration). Цей принцип вимагає належного дотримання адміністрацією прав індивідів під час надання якісних адміністративних послуг завдяки використанню чітких управлінських методів. Адміністрація зобов’язана діяти у такий спосіб, що відповідає законним та розумним очікуванням тих, кому вона служить, що власне й підтверджує її “належність” [11, р. 38].

Сформована наприкінці ХХ сторіччя концепція Європейського адміністративного простору покликана забезпечувати однакову реалізацію прав громадян та юридичних осіб у межах ЄС, якісне та ефективно надання адміністративних послуг.

Елементами такої системи виступають принципи, правові норми, стандарти, національні адміністративні традиції, спільні соціальні та

культурні цінності національних держав та міжнародне співробітництво.

Принципи поділяють на чотири основні групи, до яких відносять:

1. Групу “Юридична визначеність” – принцип правової держави, верховенства права, надійності, передбачуваності, зв’язаності адміністрації законом, недискримінації, пропорційності, обґрунтованості, процедурної справедливості, своєчасності.

2. Групу “Відкритість та прозорість” – принцип відкритості на перевагу секретності, прозорості на перевагу дискретності, винятковості конфіденційного та секретного характеру діяльності органів публічної влади, набрання законної сили тільки після офіційного опублікування, підлеглих публічних адміністрацій зовнішньому контролю, обов’язкового обґрунтування та наведення підстав прийнятого рішення особою, чий права чи законні інтереси зачіпаються у зв’язку із його прийняттям.

3. Групу “Відповідальність” – принцип справедливості органів публічної адміністрації, презумпція вини органу публічної адміністрації у відносинах із громадянином, відшкодування шкоди права і законним інтересам громадян, принцип формалізованих процедур із метою уникнення абстрактної відповідальності, примату інтересів особи у відносинах з органами влади.

4. Групу “Ефективність та результативність” – принцип ефективної адміністрації, ефективного та результативного виконання європейського законодавства.

Очевидно, що зазначені принципи можуть виступати концептуальною основою для реформування системи виконавчої влади України.

У контексті наведених принципів “прозорість” передбачає доступність діяльності державних установ, процесу прийняття управлінських рішень, що вимагає залучення незалежних експертів для досягнення об’єктивності. Важливою передумовою прозорості є моніторинг з боку інститутів громадянського суспільства.

Відкритість і прозорість характеризують можливість взаємодії громадян, об’єднань, юридичних осіб з відповідним органом влади при формуванні і реалізації державної політики, впливу на рішення та діяльність цих органів, доступу до повної, об’єктивної, достовірної інформації про їх діяльність.

По суті, відкритість влади охоплює три головні елементи: 1) прозорість – перебування під публічним контролем; 2) доступність кожному, у

будь-який час, всюди; 3) готовність оперативно реагувати, чутливість до нових ідей та вимог.

Отже, поняття “відкритість” охоплює і має ширше значення, ніж більш широкоживаний термін “прозорість”. Відкритість передбачає ще два аспекти – “доступність” та “чутливе реагування”.

Відкритість влади зміцнює демократію, надаючи простір для публічного контролю, протидіючи надмірній концентрації багатств чи влади у руках небагатьох та надаючи більше можливостей для участі громадськості. З іншого боку, відкритості влади може бути недостатньо для зміцнення належного врядування – досягнення цієї мети вимагає також заходів з активної підтримки спроможності громадянського суспільства використати можливості, які надає відкритість влади.

Ведучи мову про реформування сектору безпеки та впровадження належного врядування, зарубіжні вчені звертають також увагу на такий принцип, як ефективне керування, що є важливим аспектом здійснення демократичного контролю. Як було зазначено в заяві Світового банку: “Ефективне керування характеризується передбачуваною, відкритою і ясною політикою. Це форма керування, у якій є дух професіоналізму і яка сприяє здійсненню суспільного блага на основі верховенства закону, принципу відкритості й участі громадськості у вирішенні державних питань”.

В основі ефективного керування лежать такі принципи: справедливість, співчутливість, плюралізм, партнерство, взаємодоповнюваність, прозорість, відповідальність, верховенство закону, дотримання прав людини, ефективність, результативність, оперативність, життєздатність.

Якщо ефективне керування зі своїми нормами й інститутами влади ставить в основу дотримання прав людини, то неефективне керівництво можна охарактеризувати як невідповідну й несправедливу систему керування, у якій є зловживання повноваженнями з боку виконавчої влади, процвітає корупція, а громадянське суспільство виявляється відірваним від вирішення державних питань [12, с. 20-21]

Підвищення об’єктивності та прозорості прийняття органами державної влади рішень можливо досягнути шляхом впровадження інноваційних технологій, таких як “електронне урядування”, що вже тривалий час активно використовується у багатьох країнах світу та вже довело свою ефективність. Як вказує світовий досвід, впровадження таких технологій призводить до корінного переосмислення ролі та структури органів влади, збільшить роль громадян у прийнятті управлінських рішень, тоді як послуги та інфо-

рмація для населення будуть надаватися тоді, там і таким чином, як цього потребує суспільство. Завдяки такій взаємодії з органами влади і доступу до публічної інформації, офіційних документів і рішень адміністративних органів, громадяни будуть краще поінформовані і з більшим бажанням братимуть участь у процесі вирішення державних справ. Отже, це забезпечить широку участь громадськості у процесі прийняття рішень [13-15].

На наше переконання, впровадження принципів належного врядування відіграватиме надзвичайно важливе значення у контексті антикорупційних ініціатив в секторі безпеки України. По-перше, сектор безпеки, із врахуванням його специфічності, по своїй природі є доволі інертним по відношенню до класичних “репресивної” та “превентивної” методик боротьби з корупцією (системі прийдеться боротися самій із собою), а тому їх застосування не принесе особливих результатів. У свою чергу, належне врядування насамперед спрямоване на удосконалення, підвищення ефективності функціонування сектору безпеки, а вже наслідком останнього буде подолання корупції та зменшення корупційних ризиків. Тому, “антикорупційна” результативність впровадження належного врядування у секторі безпеки буде значно вищою, аніж будь-якої класичної антикорупційної ініціативи. По-друге, його запровадження означатиме реформування сектору безпеки України відповідно до загально-визнаних міжнародних стандартів.

Висновки. Корупція на сьогодні становить одну з основних загроз національній безпеці України. Високий рівень її поширення серйозно загрожує загальному розвитку шляхом підризу репутації країни на міжнародному рівні і зменшення її інвестиційної привабливості. При цьому, проблемі запобігання і протидії корупції у секторі безпеки слід приділити особливу увагу, враховуючи її значну суспільну небезпечність, інституційний та системний характер, а також корупційну вразливість означеного сектору.

Належне врядування є ідеальною моделлю, до скільки-небудь повної реалізації якої підійшло лише декілька країн світу. Незважаючи на це, для досягнення стабільного розвитку, ефективної протидії корупції та забезпечення конкурентноздатності держави за умов сучасного глобалізованого світу, варто докласти зусиль, аби цей ідеал було втілено у реальність.

Список літератури

1. Президент Віктор Янукович: “Україна платить велику ціну за корупцію” // Журнал

- Верховної Ради України “Віче”. – Режим доступу: <http://www.viche.info/news/1299/>
2. Указ Президента України від 21 жовтня 2011 року №1001/2011 “Про Національну антикорупційну стратегію на 2011-2015 роки”. – Режим доступу: <http://president.gov.ua/documents/14092.html>
3. Горбулін В., Литвиненко О. Сектор безпеки: стан і напрями реформування // День (від 22 грудня 2009 року). – Режим доступу: <http://www.day.kiev.ua/289579/>
4. Dvali A. Curbing corruption in security sector: precondition for development. – Monterey Institute of International Studies, 2003. – 29 p.
5. Lilly D., Luckham R., Von Tangen Page M. A Goal Oriented Approach to Governance and Security Sector Reform. – Режим доступу: http://www.academia.edu/attachments/3459996/download_file&ws=b355174a1ed64cf8&ei=aCхСТ67zDJaQ1AbF3sj3DA&wsc=eb
6. PACE resolution 1713 (2005). – Режим доступу: <http://assembly.coe.int/Documents/WorkingDocs/Doc06/EDOC10972.pdf>
7. Justice and Security Sector Reform, BCPR’s programmatic approach. – Режим доступу: <http://www.undp.org/erd/jssr/docs/jssrprogrammaticapproach.pdf>
8. Оборонна політика: потреба реформ Збройних Сил України. Збірник матеріалів за результатами публічних консультацій / За заг. ред. проф. Богатирьової Р.В. – К.: Заповіт, 2011. – 148 с.
9. Good governance: Guiding principles for implementation. – The Australian Government’s Overseas Aid Program, 2000. – Режим доступу: <http://www.aid.gov.au>
10. The anti-corruption plain language guide. – Transparency International, 2009. – 55 p.
11. Пухтецька А.А. Запровадження принципів та стандартів належного врядування у діяльності публічної адміністрації. – Режим доступу: http://www.library.ukma.kiev.ua/e-lib/NZ/NZV103_2010_law/07_pukhtetska_aa_abstract_ukr.pdf
12. Ханс Борн, Ієн Лей. Підзвітність спецслужб: правові норми, досвід і рекомендації (перекл. з англ.) – Осло: Вид-во парламенту Норвегії, 2005. – 135 с.
13. Скулиш Є.Д. Шляхи подолання корупції в Україні. – Режим доступу: <http://www.yurincom.com>
14. Розпорядження Кабінету Міністрів України від 13 грудня 2010 р. №2250-р “Про схвалення Концепції розвитку електронного урядування в Україні” // Офіційний вісник України від 27.12.2010. – 2010 р. – № 97. – Ст. 48.
15. Указ Президента України від 5 жовтня 2011 року № 964/2011 “Про першочергові заходи з реалізації Закону України “Про засади запобігання і протидії корупції”. – Режим доступу: <http://president.gov.ua/documents/14092.html>

Стаття надійшла до редколегії 12 вересня 2011 року.

Рекомендована до опублікування у “Віснику” членом редколегії М.К. Якимчуком.

S.T. Pun, V.E. Skulysh

INTRODUCTION OF GOOD GOVERNANCE AS NECESSARY PRECONDITION OF EFFECTIVE CORRUPTION PREVENTION IN THE SECURITY SECTOR OF UKRAINE

Summary

In the article the context of good governance is covered, the role of good governance in the sphere of corruption prevention in the security sector and perspectives of its introduction are defined.

Key words: good governance, security sector, corruption prevention in the security sector.

С.Т. Пунь, В.Е. Скулыш

ВНЕДРЕНИЕ НАДЛЕЖАЩЕГО УПРАВЛЕНИЯ КАК НЕОБХОДИМОЕ УСЛОВИЕ ЭФФЕКТИВНОГО ПРЕДОТВРАЩЕНИЯ КОРРУПЦИИ В СЕКТОРЕ БЕЗОПАСНОСТИ УКРАИНЫ

Аннотация

Раскрывается содержание понятия надлежащего управления, определяются его роль в предотвращении коррупции в секторе безопасности и перспективы внедрения в Украине.

Ключевые слова: надлежащее управление, сектор безопасности, предотвращение коррупции в секторе безопасности.